

[Madsen-Mygdal.]

dommelig Art; den ytrer sig kun, naar Staten eller Kommunen betaler.

Men det er ikke Statens eller Kommunens Fejl, at der er Arbejdsløshed; Arbejdsløsheden er en Følge — det kan ikke nytte, vi nægter det — af, at man fortsat træffer Aftaler om Vilkaar, som Erhvervslivet ikke kan opfylde. Jeg siger igen: Overfor dette har vi Indflydelse, der kræves kun det simple, at Ansvaret bliver lagt, hvor det bør ligge. Hvis alle Partier i Regering og Rigsdag var enige med os om at lægge Ansvaret, hvor det skulde ligge, og dernæst om at udvikle en Lovgivning, der beskytter hver enkelt imod den mægtige Magt, som Organisationerne har tiltaget sig her i Landet, saa kan man være sikker paa, at det hele kom i Orden. I samme Øjeblik vi i Fællesskab gaar ind for dette og udbygger den Lovgivning, kan vi være sikre paa, at Organisationerne trods alt er de svage, og jeg kan føje til, at de er for øvrigt de svage, hvad end Regering og Rigsdag foretager sig. I normale Tider og i Nedgangstider kan det se ud, som om deres Magt er ubrydelig, men der kommer i en saa alvorlig Situation en saadan Spænding i økonomisk Henseende, at hvad end Regering og Rigsdag vil gøre, selv om de vil tage Ansvaret og øse ud i Arbejdsløshedsunderstøttelse, skønt der ikke er Penge til det, vil Konsekvensen alligevel blive, at ingen Organisation kan staa imod.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sluttede med at sige i Anledning af, at jeg havde talt om de offentlige Udgifter og Nødvendigheden af at nedsætte dem: Lad os faa at vide, hvor det er, du vil nedsætte de offentlige Udgifter. Det var den Tale, der lød til mig. Ja, jeg ved ikke — hvis Regeringspartierne, som jo det ærede Medlem tilhører, og Regeringen selv ønsker min Medvirkning, hvis det er deres Alvor, at de vil nedsætte Udgifterne, men ikke selv kan finde ud af det, er jeg til Tjeneste. Men jeg tror i øvrigt, at hvis vi skal foretage en Nedsættelse af de offentlige Udgifter, som skal betyde noget, som ikke bliver fuldkommen Lapperier og Tilfældigheder, maa det være Regeringens Sag at foretage den, og det sker ikke, medmindre vi har en Regering, der af ærlig og redelig Villie vil gaa ind for det — selvfølgelig ikke.

Naar det ærede Medlem siger: Hvor skal der skæres ned? — ja, saa tror jeg, at Forholdet er det samme, som da vi

havde en lignende Situation i 1926, at der neppe er nogen Udgiftspost, der kan slippe fri for at blive nedsat. Det kan være, at der er enkelte, men jeg kan vanskeligt tænke mig, at der skulde være ret mange, som kunde undgaa en Nedsættelse. Er der Tale om en Tilpasning, betyder det jo ogsaa, at Udgifterne maa tilpasses, og det for alle dem, der har forvildet sig bort fra det Niveau, hvor de almindelige Indtægtsposter nu ligger.

Men det Spørgsmaal, jeg har rejst her i Dag, og som hverken den højtærede Finansminister eller andre har svaret paa, er det simple: Tror Regeringen, tror det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, tror de to Regeringspartier paa Muligheden af, at vi kan opretholde et Udgiftsbudget paa 700 Millioner — for nu at sige det rundt — for Stat og Kommune, efter at vi har faaet denne Prisnedgang, der for et enkelt Aar, det Aar, der nu er begyndt, betyder 440 Millioner i faktisk Indtægtsnedgang for hele Befolkningen? Hvis de siger nej, det tror de ikke, saa er vi enige, jeg tror det i hvert Fald ikke. Men hvis Regeringen har den Opfattelse, er det ogsaa dens Sag at finde Veje til Nedsættelse. Hvis de siger ja, det tror de — og den højtærede Finansministers Svar her i Dag, for saa vidt som det var et Svar, var jo dette, at man vil mildne Krisen indenfor de givne finansielle Rammer; dermed forstaar jeg, at man fastholder det samme Budget for næste Aar, som vi har nu —, hvis de siger ja, kan vi ikke vente, at der foretages nogen Tilpasning.

Her maa man jo forstaa, drejer det sig ikke om midlertidigt at nedsætte en Skat med 5 Millioner et enkelt Aar, det drejer sig heller ikke om at spare lidt hist og her paa Finansloven; en Tilpasning overfor noget saa enestaaende som det, her har fundet Sted, at Samfundshusholdningens Indtægter i Løbet af et Aar er gaaet ned med ca. $\frac{1}{3}$, en saadan Tilpasning bliver jo ikke behagelig eller let, navnlig ikke let. Men der spørges ikke, om det er let eller behageligt, og der er heller ingen, der spørger os om, hvad vi vil, og ingen Finansminister kan sidde paa den Plads og holde fast paa de Budgetter, for de bryder sammen, naar Pengene til at betale Budgetterne ikke er til Stede.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sluttede med stor Patos med at sige: Naar alt kommer til alt, viser det sig, at Regeringens Veje er de rigtige, at det er dem, der holder. Ja, det er muligt; det